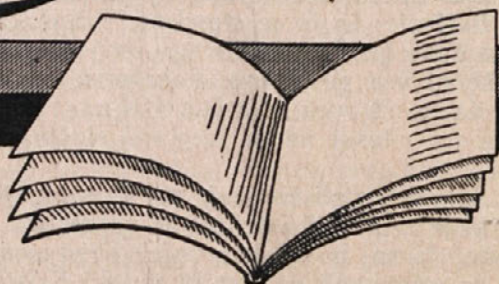

CVETJE

XLVIII.
LJUBLJANA

1931 - I.
JANUAR

Prišli so iz daljnih dežel.
Prinesli so kadila, mire in zlata.
Prinesli s seboj so blágo srcé,
da Jezusu malemu ga podare.

Kako je božje Dete treh Modrih veselo!
Ročice je drobne v objem razpelo
in nasmehnilo se je ljubo,
tako kot se zna le božje Dete samo.

In vi? Kje imate darove? Kaj stojite?
Pred jaselce k Modrim pokleknite!
Potožite mu bridkosti svojega srca,
in prosite ga, da novih moči za boj vam da!

P. Krizostom.

Francišek in Kristus.

Evangelij je v osebi Zveličarja poosebljen. Jezus Kristus je srce in duša evangelija. Spolnjevati evangelij pomeni Kristusa si izbrati za središče življenja. In to je storil sv. Francišek, to je vsakemu še tako površnemu čitatelju Franciškovga življenja na prvi pogled jasno. Toda s tem še ni vse povedano. Posebnost odnosa Franciška do Kristusa je v tem, da je bil svetnik vitez Kristusov in da se je z viteškim duhom in na viteški način žrtvoval službi, nasledstvu in ljubezni do Gospoda.

1. Od nekdanj so primerjali življenje po Kristusu vojaški službi. Veliki apostol Pavel, ki je vzel toliko primer iz vojaškega življenja, zahteva od vsakega kristjana, da naj bo „dober vojak Kristusov.“

Tem bolj so se imenovali redovniki vojaki Kristusovi. Hijeronim, Avguštin in drugi očetje pogosto imenujejo redovnike „vojake Kristusove.“ Oče zapadnega menišтва Sv. Benedikt, kliče redovniku: „Odpovedal si se svoji volji ter zgrabil za najboljše in najsilnejše orožje pokorščine, da kot vojak služiš Kristusu Gospodu, pravemu Kralju.“

Med tem, ko si Benedikt in njegovi predniki redovnika predstavljajo kot vojaka v smislu rimskega legionarja, postane za časa križarskih vojska vitez, plemenit vazal Gospoda, junak velikega Boga. Beseda „miles“, ki je prej pomenila samo prostaka, pomeni sedaj naravnost vitez. Križarji so se v sveti deželi tako zelo navdušili za Zveličarja, da je celo svetno viteštvo imelo za največji in najvišji cilj: biti Kristusov podložnik ter bojevnik. Prav resno hoče biti: „služabnik svetega Krista, ki je bil za nas mučen.“

Z ozirom na ta vzor so se krščanski vitezi bolj in bolj organizirali v viteških redovih. Ni treba dokazov, da se je s tem misel na viteško službo Kristusovo ojačila in poglobila. Že najstarejše viteško vodilo Templerjev imenuje redovnika-viteza bojevnika Kristusovega, tovariša Jezusovega v vojski in bojih. Stalno ga opominja, da je nekoč iz svetnih ozirov izbral Svetno viteštvo, sedaj pa je bojevnik po volji Kristusovi in bo prijel tudi svoje plačilo z bojevniki Kristusovimi.

To se je po črki dobesedno uresničilo v Francišku, od njegovih svetnih viteških načrtov do spreobrnjenja h Kristusovemu viteštvu. Od strani očeta je bil bogat meščanski sin, od strani matere pa je bil potomec plemenite rodbine. In kot tak ni poznal višjega stremljenja, kakor da postane slaven vitez. To stremljenje je še naraslo v času ujetništva, ko je bival skupaj z vitezi svojega rojstnega mesta. Pozneje se je naveličal praznega čutnega veselja, toda ostal je še vedno pri svetnem viteštvu in svetnih viteških navadah.

Kmalu se mu je nudila prilika za uresničenje teh načrtov. Imeniten vojskovodja iz grofovskega rodu Gentile v Asiziju je zbral vojsko proti Apuliji. Francišek, ki sicer po rodu ni bil tako plemenit kot on, posekal pa ga je z duševno plemenitostjo in drznostjo, se je pridružil vojskovodji kot oproda. Upal je, da bo tako dosegel viteški udarec in stemplemstvo, bogastvo in časti.

Ravno pripravljen je bil za pot, ko nekoč v sanjah vidi krasno palačo, polno oklepov, orožja, ščitov in vseh možnih viteških orodij. Francišek vpraša, čigava je palača in vse te krasne stvari. Odgovor je bil tale: on sam je plemeniti gospod, katerega pričakujejo v njej z velikim spremstvom. Tedaj veselo vzklikne: „Sedaj vem, da bom še velik knez!“

Toda že naslednjo noč je imel novo prikazen. Z nekom se je pogovarjal in ta ga je vprašal, kam potuje. Frančišek mu je odgovoril, da potuje kot opróda plemenitega rojaka v Apulijo, da bi tam dosegel bogastvo, srečo in viteško slavo. „Kdo ti pa more več dobrega storiti, gospod ali hlapec?“ Frančišek je odgovoril: „Gospod.“ „Zakaj pa potem zapuščaš zavoljo hlapca Gospoda in radi podložnega poveljnika?“ Frančišek pravi: „Kaj hočeš, Gospod, da storim?“ „Pojdi nazaj v domovino, kajti tvoja prikazen se bo po meni duhovno uresničila!“ V tem trenutku je postal „Savel — Pavel.“ Frančišek je zamenjal orožje mesa z duhovnim, svetno vojaško slavo z božjim viteštvom.

Viteškemu udarcu je sledila viteška preizkušnja. „Novoimenovani vitez mora v prvem boju vse svoje sile vpreči, ako hoče, da doseže hvalo,“ tako je zahtevalo takratno viteško vodilo. Sprememba Frančiškovega duha je povzročila naravnost-orjaški boj proti njemu. Zasmehovala sta ga lastni oče in brat, in cel Asiz, ki ga je še nedavno slavil kralja mladine, se je sedaj smejal njegovi dozdevni norosti. „Videli so, da je temeljito spremenil svoj način življenja in so vse skupaj imeli za prismojevnost. Zelo so mu to očitali, imenovali so ga norca in blaznega ter ga obmetavali s kamenjem in blatom. Spočetka se je takim napadom izogibal ter se skrivil v neko votlino, da bi počakal, da se jeza poleže. Tomaž iz Celana pravi: „Bil je pač še novinec med Kristusovimi vitezi.“ Toda kmalu je spoznal, da je njegovo početje strahopetnost in pobeg. Zarudel je ob takem pomanjkanju viteškega duha ter sklenil, da se bo brez strahu izpostavil napadom sovražnikov. „Vesel, odločno in naglo je šel, se oborožil z orožjem zaupanja v Kristusa, pred seboj je držal ščit vere, goreč nebeške sile ljubezni je korakal v boj za svojega Gospoda.

Kot pravi Kristusov vitez je bil slep za preganjanja, ki ga ni zlo-milo, še dotaknilo ne in za vsako krivico, njemu storjeno, se je zahvalil Bogu.“ Tudi knez teme je zastonj poskušal, da bi ga zlomil. „Hrabri Kristusov vitez,“ tako pišejo trije tovariši, „je izigraval njegove grošnje in Boga je prosil, da naj vodi njegova pota.“

Vse svoje viteško mišljenje, katerega je od narave imel, je podredil Frančišek od tiste ure naprej viteški službi Kristusovi: svojo krepko odločnost, velikodušnost v mišljenju in dejanju. Kakor je bilo prej vse njegovo mišljenje in hrepenenje tako uravnano, da ugaja imenitnim in tako postane plemič ter gospodar, tako je za naprej samo na to mislil, da spozna svojo nalogo kot vitez Kristusov in je tudi izpolnjuje. Mislil je, da se ne more nikdar zadosti zahvaliti za milost in čast božanskega viteškega udarca. Prepeval je duhovne viteške pesmi ter se poln žilavosti in zaupanja podal na delo. Kar je enkrat spoznal kot voljo najvišjega Gospoda, vse je izvršil z marljivo uslužnostjo.

Prva dolžnost mu je bila, pomagati največjim revežem Kristusovim, gobavcem. V njih je verni srednji vek itak videl trpečega Zveličarja. Frančišku, vitezu Kristusa, je bila najlepša naloga, da jim pomaga. Gospod ga je celo sam poslal med te nesrečne, ločene od celega sveta. Spočetka je imel pred njihovim groznim stanjem gnus. Toda spomnil se je svojega viteškega poklica in si je rekel: „Nisem vitez Kristusov, ako se ne znam premagovati.“ Komaj je to izgovoril, že je objemal gobavce ter jim dajal poljub miru.

Kmalu nato dobi s križa doli povelje: „Frančišek, ali ne vidiš da se mi hiša podira? Pojdi ter jo popravi!“ Zastrmel je, zatrepetal ter odgovoril: „Prav rad storim, Gospod!“ In ker je mislil, da gre za materijelno hišo božjo, postane zidar cerkve, prosjači apno in kamenje ter ga

na lastnih ramenih skupaj znosi. Postane obrtnik in delovodja ter svoje pičle moči pri tem težkem in nevajenem tlačanstvu skoro izčrpa. Toda kaj njemu? Samo da je viteško zvest, samo da izpolni ukaz Gospodov.

Ko mu pa Gospod jasno pove, da ga je poklical k popravljanju in obnovitvi duhovne cerkve božje, se loti apostolskega poklica z ognjevitostjo sv. Pavla. Bil je kakor vitez, ki gre na svoja viteška potovanja v boj in ki mu je stvar časti, da sledi klicu gospodarja, ne da bi dosti preizkušal pota, po katerih mora hoditi, ne da bi štel žrtve, ki jih mora doprinesiti. Kot hraber vitez „je vedno iskal hrabra dejanja“, — tako piše Tomaž Čelano.

Želel si je neprestano storiti celo najskrajnejše, junaško smrt za Kristusa in globoko je obžaloval, da mu ni dano umreti za svojega Gospoda kot mučenik. In končno, ko je od dela in boleznih zlomljen, ko mu rane ne pustijo hoditi po apostolskih potih, ga morajo nositi po vaseh in mestih, da tako navdušuje ljudi za križ Kristusov. Svojim bratom je še zadnje dni življenja rekel: „Bratje, začnimo služiti Bogu, kajti do sedaj še nismo nič storili.“ Hrepenel je po sodelovanju za odrešitev duš ter da zopet pride k svojim gobavcem. Hotel je svoje telo, ki je bilo od dela in trpljenja izčrpano, prisiliti k prejšnjemu delu ter upal pod poveljstvom kneza Kristusa še storiti velike junaške čine.

Sicer se je pa od nekdaj trudil, da svoje učence vzgoji k istemu mišljenju viteštva, s katerim je svojemu Gospodu Jezusu Kristusu vedno služil. Takoj pri sprejemu jih je poučil o novem viteštvu, kateremu so se posvetili. Ko ga je brat Egidij prosil za redovno obleko, mu je Frančišek rekel: „Moj dragi, Bog ti je milost izkazal. Če bi prišel cesar v Asiz in bi izbral kakega meščana za svojega viteza, dvornika ali zaupnika, ali se ne bi ta zelo veselil tega? Kolikor bolj se moraš ti veseliti, ko te je Gospod za svojega viteza in preljubega služabnika izvolil.“ Nekoč je Frančišek srečal v Rijetiju mladega viteza iz rodu Tankredov, ki je jahal na čilem konju ter s svojo sijajno bojno opremo oči vseh ljudi nase obračal. Frančišek je stopil k njemu ter mu rekel: „Gospod vitez! Orožje, meč in ostroge — vse to je prazen blesk. Kaj bi bilo, če bi mesto opasa vzeli raskavo vrv, Kristusov križ kot meč in mesto ostrogov prah in blato polja? Pojdite za menoj! Napravil bom iz vas viteza Kristusovega!“ In vitez je stopil s konja ter sprejel novi viteški udarec. To je bilo spreobrnjenje brata Angela Tankredi in to je bilo mišljenje, katerega je moral vsak novinec s seboj prinesiti v družbo svetih Frančiškovih Kristusovih vitezov.

Frančišek je svojim učencem vedno znova pred oči postavil religiozni viteški vzor. Novince je spomnil na viteze Karla Velikega in njegove paladine, na Rolanda in Olivera in na vse bojevnike za vero in stvar Kristusovo. Rad je omenjal dvanajstere junake iz omizja kralja Artusa ter je ob taki priliki veselo vzkliknil svojim vnetim sobratom: „Ti moji bratje so vsi vitezi mojega omizja!“ Frančišek je hotel biti vitez Kristusov. Vitez Kristusovi naj bi postali vsi tisti, ki jih je sprejel med sobrate in sobojvnike — ljudje polni ognja, udanosti, junaštva, velikodušnosti, požrtvovalnosti v službi Gospodovi.

Če se hočeš zavarovati za starost in onemoglost, piši v Ljubljano na župni urad Marijinega Oznanjenja ali pa na Uredništvo Cvetja in takoj boš dobil potrebne tiskovine in vsa pojasnila!

Sv. Antona Padovanskega rojstvo in mlada leta.

Tam kjer se nekoliko proč od morja dviga na štirih gričih ponosno mesto Lizboa — prestolica Portugalske, tam kjer vroča zemlja močna vina rodi in ljudi s plamenečo krvjo — da so v dobrem kakor angeli, v zlu dvakrat slabotni — tam je ugledal luč sveta ponos frančiškanskega reda, sv. Anton, imenovan Padovanski.

Mali Fernando prvič premaga Satana.

Zal nam zgodovina malo zanesljivega pove o njega mladosti razven tega, da je bil rojen 15. avg. 1195 iz plemiške rodbine Martin Martins pl. Bulhom. Sporočila trde, da je bila mati celo v sorodu z asturskim kraljevim dvorom dočim je bil oče flamskega pokolenja.

Fernando Martins je kot otrok bil zelo lepe postave, temnih globokih oči, obličje pa kakor svetel bron. Legenda pripoveduje, da je kot dete v naročju svoje matere plemenite gospe de Tavera, kazal nenaavadno veselje če ga je nesla k oknu odkoder je videl stolno cerkev — Jezusov dom.

Ker ga je še kot majhnega dečka vodila tudi k ubogim, zapuščenim vdovam in sirotam je to zalo dete kmalu vzljubilo svoje brate in sestre v vsakteri bolečini. Ta ljubeznivost ga je tudi pozneje skozi vse življenje odlikovala.

Pozabiti ne smemo, da je mladi plemič Fernando tudi redno hodil k sveti maši in sicer malone sleherni dan in je pri sveti maši tudi sam rad stregel.

Zelo je ljubil naravo in občudoval je z globokostjo čiste duše, ki se svoje lepote sama ne zaveda, lepoto stvarstva, rož in cvetja ter ostajal po cele ure sam ne da bi poznal dolgočasje.

Zdi se, da v to prvo mladost spada tudi dogodek, ki ga omenjajo mnogi že prvotnejših življenjepisov.

Nekoč namreč, ko je stopal mali Fernando sam po širokih stopnicah do katedrale se mu prikaže satan v vidni podobi, hoteč ga zavriniti od obiska božje hiše.

Plemeniti in viteški otrok pa se nič ne ustraši, temveč z mirom, ki iz žive vere vre napravi z ročico križ v trdi kamen in grozotna prikazen izgine.

Legenda celo omenja, da se je križ urezal globoko v trdi marmor.

Desetleten pa mora v cerkveno šolo kanonikov, da se tam priuči prvi znanosti. Jasnost in bistrost duha sta se družila z jekleno voljo in kmalu je Fernando Martins de Bulhom nadkriljeval vse.

Bila je starodavna navada vseh odličnih portugalskih rodbin, da se je eden izmed sinov posvetil duhovskemu stanu. Mejem, ko so si eni pridobili vence vojne slave pri Santaremu in Navas de Tolosa v bitkah proti Maurom so si drugi ovijali čela s svetostjo in učenostjo po samostanih sv. Benedikta in sv. Avgušтина.

Tisto leto, ko je veliki Inocenc III., eden največjih papežev svetovne zgodovine potrdil red manjših bratov, torej 1210. v postnem času, je tudi mladi aristokrat Fernando Martins de Bulhom zaprosil za sprejem v red kornih gospodov Avguštincev.

Z vso vmeno se je posvetil sedaj redovnemu življenju. Trdil se je, da si zagotovi v novicijatu ono podlago, ki pozneje redovniku pomaga, da marsikaj grenkega lažje prenese. Ovirali so ga pa pri tem stremljenju pogosti obiski sorodnikov plemičev, ki pa so bolj ljubili sijaj in blesk sveta nego resnobo samostanskega življenja. Ko je mladi gospod Fernando dovršil novicijat in položil svoje redovne obljube, je zaprosil na splošno presenečenje in celo razočaranje najbližjih, da ga premeste v samostan v Koimbro.

Koimbra je bila tisti čas stolno mesto z dvorom in tudi avguštinški samostan istotam je bil najodličnejši v celi deželi. Tu je cvetela znanost in če je Fernando poznal kedaj kako strast, je gotovo poznal strast do knjig in do znanosti. Tu se je z neverjetno globino in velikopoteznostjo oklenil študija sv. pisma in teologije in pričel kmalu sloveti po svoji načitanosti. Tudi njegova poznejša dela so priča njegovega obsežnega znanja.

Gospod Caesar je bil tedaj predstojnik samostana in ta je poveril za gotov čas odličnemu mlademu redovniku službo bolničarja. Pa tudi tega posla se je Fernando oklenil z vso ljubeznijo in vestnostjo in hodil je okoli bolnikov kakor angel poslan iz nebes.

Vsi so ga ljubili, ker je kljub svoji mladosti tako v popolno dovršenost zorel in spoštovali, ker je svojo plemenitost zakrival s plaščem skromnosti.

(Dalje prihodnjič.)

Sotêra!

Zgodovinska povest iz prvih časov krščanstva.

Prvo poglavje.

Snubitev.

Na vzhodnih pobočjih Janovega griča, z razgledom na Tiberio in Rim, na prostrano Kampanjo ter na dolgo albansko in sabinsko pogorje s Soraktom in z Apenini v ozadju, je stala raztegnjena pristava, ki je bila pred časi lastnina vélikega Cezarja; zdaj pa, v dneh cesarja Dioklecijana, je pripadala neki senatorski družini. V sredini poslopij mlajšega izvora se je še vedno dvigal star stolp, obraščen z bršljanom, ter se oziral proti Palatinu in cesarskim palačam. Mimo tega stolpa je šla tristoletna zgodovina rimskega mesta, tako strašno bogata zločinov na prestolu oblastnikov svetá; mimo je šlo prvih troje stoletij krščanskega letoštetja, v katerem je Kristusova Cerkev prejela svoj krvavi krst. — Na gričevi rebri so se naslanjale prekrasne trtne brajde ter se v ploščadah spuščale navzdol proti Tiberinemu obrežju. Med brazdami pa so bile kakor posuti dragulji na sveži trati cvetlične gredice, ki so jih ščitile visoke žive meje zelenike in lavořike; zato tudi pozimi niso ljubke gredice docela zgubile svojega okrasja. Pljuskajoči vodometi so se poigrali v sončnem soju in žuboreči studenci so šumljali skozi goščavo in hiteli v neprestano novih slapovih v dolino; klopi v umetnih skalnatih votlinah ali od gostega grmičevja zastražene so vabile k počivanju in uživanju očarujočega razgleda. — Seveda, v Cezarjevih dneh so bili vrtni nasadi pač v boljšem stanju in bolj skrbno negovani kakor pa danes, ko je na potih tu in tam rastla večinoma trava ter so zlomljeni kipi, preraščeni z bršljanom, spominjali na nekdanji sijaj.

Poslednji dnevi meseca prosinca leta 304. potekajo. Prelep sončno-čist popoldan. Na eni izmed omenjenih počivalnih klopi vidimo sedeti gospodinjno pristave. Zatopljena je v globoko razmišljanje. Pri njenih nogah leži velik pes. In ako jo od časa do časa pogleda s vsojimi zvestimi očmi, tedaj se vzdrami iz svojih misli, rahlo potreplja čuvaja po glavi ter ga sočutno povpraša:

„Molóssus, kje je Agneza?*) — Kje je tvoja gospodarica?“

In pri imenu „Agneza“ mahne pes z repom, pogleda svojo novo gospodarico ter se zlekne žalostno cvileč tesnó k njej ob strani.

) Znani učenjak je poleg učenih stvari v krščanskih starožitnostih spisal tudi več povesti, v katerih skuša predočiti vzorno življenje prvih kristjanov in zlasti njihovo neustrašenost v veri. V slovenščini je kolikor mi je znano doslej išla le njegova zgodovinska povest „Valerija“. Za letos smo se odločili prinašati njegovo povest, ki ima v izvirniku naslov „Soteris“. Ime je pravzaprav grško, nekoliko polatinjeno, in pomeni „Rešiteljica“. Rimljani so namreč sprejeli tudi marsikako grško ime. Mislim, da ne bo krivice, ako žensko ime Soteris (moško se je glasilo Sotêr v grščini, v latinščini pa Sóter po njihovih pravilih naglašanja) izpremenim v „Sotêra“, da se bo čulo bolj po domače. — Pod črto so prelagateljeve opombe, označene z), pisateljeve pa s številkami.

*) Iz Agneza so naši predniki naredili bolj domače ime „Neža“.

Sotêra, posestnica prekrasne pristave, je bila zaupna prijateljica deviške mučenke Agneze.¹⁾ Ko je pred nekaj dnevi na svojem posestvu na kmetih pokopala sveto truplo pred nomentanskimi vrati, je šel za njo po skrivni poti Molussus, in sočutno je sprejela k sebi zvestega psička, ki si je v njej izbral novo gospodarico.

Sotera, pet let starejša kakor Agneza, je zgodaj izgubila svoje starše; njena dva brata sta bila pred dobrim letom padla v bojih zoper Germane na meji države na polju časti. Kot gospodinja in lastnica velikega premoženja, zraven še obdarjena z najlepšimi vrlinami duha, kakor tudi s telesno milino in lepoto, bi mogla osrečiti s svojo roko najplemenitejšega in najbolj odličnega med rimskimi mladeniči, ako se ne bi Sotera že davno zaobljubila, da se posveti Gospodu in zaveže, da hoče ohraniti neoskrunljivo devišstvo.

Odkar ji je smrt ugrabila starše, je živela v globoki osamljenosti, v tihi samoti. In ko sta umrla brata, je imela še več povoda za življenje resnobne samotarke. Žalovanje za bratoma jo je po rimski šegi opravičevalo, da se ji ni bilo treba udeleževati javnih slovesnosti.²⁾

In tako se je mogel in smel celo izmed sinov višjega plemstva le eden edini ponášati, da mu je bilo dano prodreti v tiho samoto lepe pristave, v samoto, ki je bila kakor z neprekoračljivimi zidovi ograjena. Bil je Avrelij Ambrozij.

Njegova rodovina in Soterina sta bili v daljnem svaštvu. Kot deček se je Ambrozij igral z malo Sotêrico in njenima bratoma. Z obema bratoma je tudi kot vojak odrinil na bojišče ob Renu. Eden od bratov je padel ob njegovi strani. In Ambrozij je sam odnesel iz bojnega meteža svojega težko ranjenega prijatelja. Umrl je v njegovih rokah. Pred kratkim se je Ambrozij vrnil v Rim. Deviški mladenki je mogel prinesiti poslednje pozdrave njenega brata.

Po prvih obiskih je pa seveda resna Sotera tudi za Ambrozija postala nedostopna. Toda ti pogovori z mladenko, s katero se je bil igral v svojih otroških letih, so bili zadosti, da se je v njegovem srcu vnela žareča ljubezen do deklice.

Ambrozij je bil iz starega, visoko plemenitega rodu, edini dedič bogatega senatorja*) Avrelija Sempromija,³⁾ mladenič visoke, lepe postave. Čeprav je bil še zelo mlad, je že s svojo hrabrostjo dosegel čin vojaškega tribuna.***) Imel je vse darove in vrline, ki sta mu jih naklonili narava in sreča. Tako je bil po vsem opravičen, da je smel in mogel misliti na Sotero z namenom, da si jo izbere za zakonsko družico. Tega se je mladenič tudi zavedal. Treba mu je bilo, kakor je menil, počakati

1) Smrti dan sv. Neže je 21. januarja; Ruinar in drugi stavijo njeno mučeništvo v leto 304. Nekoliko dni pozneje, dne 6. februarja, je umrla sv. Sotera.

2) V starem času so bila žalna oblačila črne barve (toga pulla). Pozneje, ko so pri ženskah postale splošne pisane obleke, so uvedle enostavno bela oblačila kot znamenja žalovanja, ker je bila v tem prav tako odreka navadnega lepotečja, kakor prej v črnih oblekah.

*) Senator = starešina, član državnega zbora.

3) Sv. Ambrozij, veliki škof milanski, je bil sin Avrelija Ambrozija, kateri je kot višji cesarski namestnik imel svoj sedež v Trierju; ondi je bil najbrž rojen leta 340. poznejši škof. Avrelij Ambrozij je umrl leta 354., torej 50 let po smrti sv. Sotere. Sestra sv. Ambroža Marcelina je bila 10 let starejša od njega; med obema je bil brat Satir. Dne 7. decembra 374 je bil sv. Ambrozij posvečen v škofa.

**) Tribun = višji častnik.

le še toliko, da bi pretekel čas žalovanja. Potem pa bi stopil pred njo ter jo naravnost zasnuhil.

Toda običajni rok žalovanja je že minul. Pretekli so tedni in tedni. Pristava pa je bila še vedno zaprta za vse obiske. In kadar je bila Sotera prisiljena, da je šla ven med ljudi, je bila še zmiraj črno oblečena.

Nestrpnost mladega častnika se je stopnjevala ter zrastle vselej, kadar je zaman poskusil, da bi se kje na poti sešel z gospodično.

In tako je naposled odkril svoje srcé svojemu prevdarnemu očetu ter ga poprosil, naj pri Soteri posreduje zanj, češ, saj pač ne bo mogla odreči, da ne bi sprejela v svoj dvorec njega, senatorja in starega hišnega ter rodbinskega prijatelja.

Avreliju Semproniju je bilo zelo všeč, da si je njegov sin izvolil tako nevesto. Še tisti dan popoldne se je oglasil pri vhodnih vratih pristave. Sprva je naletel na ovire in težkoče. Končno so ga pa vendar spustili noter ter ga odvedli k gospodarici.

Ne da bi dolgo govoril ter si po ovinkih gladil pot do namena, ji je naravnost povedal ter obrazložil, čemu je prišel.

„Dobra sta si bila v tistih letih.“ Je pričel. „Prijateljstvu, ki vaju je družilo kot otroka, naj pa zdaj sledi druga še bolj resnoba in trdna vez! Mladenič Avrelij ima nad vse lepe lastnosti. Njegov rod je enako plemenit kakor tvoj. Kot edini sin je dedič vsega mojega premoženja. Zdaj si v letih, ko si dorasla mladenka izbere druga in tovariša svojega življenja. Čas žalovanja radi smrti obeh bratov je že davno potekel. Od tvoje strani torej ni nobene ovire, da ne bi mogla izpolniti srčno hrepenečih želj mojega sina! Vedi, da so njegove želje docela tudi moje.“

„Zahvalim se ti, plemeniti Sempronij, za tvojo blagonaklonjenost,“ je odvrnila Sotera, „in gotovo bi imela za srečo, podati roko tvojemu sinu, če ne bi storila odločnega in nepreklicnega sklepa, da se nikoli ne bom omožila.“

„Nikoli — omožila? Beži no! Ti se šališ in navlašč prikrivaš tihe želje, Sotera! Gospodična kakor ti, mlada, stare plemiške rodovine, bogata po dobrinah in imetju in še bolj bogata po lepoti in ljubeznivosti, — kako?! Ti da bi mogla vse te zaklade imeti samó za sebe?!“

„I no, bom pa povedala,“ odvrne mladenka z vidno duhovno vnemo, „moje srce in vse to, kar ti imenuješ zaklade, vse pripada že nekomu drugemu, ki naj jih edini ima v posesti na veke.“

„A — tako!“ je zaklical senator, kar se dá začuden; „potemtakem prihajam s svojo snubitvijo prepozno! — Niti trenutek ne dvojim, plemenita Sotera, da si sebe vrednega izbrala; ali bi smeli vsaj vedeti, kdo je tisti srečni, ki si je pridobil tvoje srce?“

„Ako bi ga ti poznal,“ je odgovorila devica, „bi doumel, da jaz zavoljo njegove ljubezni smatram za nič lepoto in plemstvo in bogastvo in čast, vse, celó življenje.“

Senator je debelo pogledal mladenko. Torej ne samó v domišljiji pesnikov, temveč v resnici se nahajajo takšne prenapeto zaljubljene sanjarkes?! Toda kdo neki utegne biti neznani srečni zaročenec? — Sempronij vendar pozna mlade može rimskega plemstva; ve, kdo je bil v zadnjih mesecih od izrednih imenitnih tujcev na dvoru in kdo je občeval v patricijskih*) krogih in krožkih; toda nihče od njih se mu ni zdel le količkaj obdarjen s takimi lastnostmi, da bi mogel takó razsodno gospodično, kakršna je bila Sotera, tolikanj nase prikleniti ter si osvojiti

*) Patricij = član stare rimske plemiške rodovine.

njeno srcé z nepremagljivo močjo. Toda naj bo že tisti kdorkoli: pri tej žareči, globoko občuteni ljubezni, ki zadeva toliko vnemo, je za njegovega sina izginilo vsako upanje, da bi mogel pridobiti rokó te deklinel! — In tako se je senator poslovil na kratko in v umerjenih besedah.

Ko pa je bila Sotera sama, je dvignila proti nebu pogled, ki je bil poln neizrekljive prisrčnosti, ter je vzkliknila:

„Da, moj Jezus, ti edini me imej v posesti kot svojo lastnino; ti, ki si odkupil mojo čisto ljubezen s svojo krvjo! Ti, čegar sveta ljubezen nikoli ne omrzne, čigar poročni vencí ne ovenejo nikoli!“

(Dalje prih.)

P. GVIDO:

Bogočastje v družini.

Namen tretjega reda ni samo ta, da posveti posamezne ude, ampak da prenóvi v duhu krščanstva človeško družbo. Celica človeštva pa je družina. Ako veje v družini Kristusov duh, bo iz družine prodrli tudi v široke kroge človeštva ter jih prekvasil. Zato bo prav, da bomo na tem mestu opozarjali na lepe nabožne navade, ki so se med našim ljudstvom ohranile, in dali navodila, kako naj domača liturgija ali domače bogočastje popolnoma prevzame vsako družino, kjer žive in prebivajo udje Tretjega reda. Saj je namen tudi domačega bogočastja, da „vse prenóvi v Kristusu“, ali kakor beremo v pismu sv. Pavla do Efežanov (1, 10.), „da v Kristusu podredi eni glavi vse.“

Kakor v cerkvi tako kaže dober kristjan tudi doma svoje češčenje vidno. Kar čuti v srcu, razodeva v svojem vnanjem vedenju. Stene krasi z nabožnimi slikami, opravlja razne pobožnosti in se ob nedeljah in praznikih drži lepíh navad svojih pradedov.

Naj bi naslednja razmotrivanja utrdila naše tretjerednike v domačem bogočastju in zanesla duha molitve v vsako hišo, da bo zavel topel dih božje ljubezni ter razživil z novim ognjem v naših družinah vero in življenje po veri!

Božje delo.

Družina je božje delo, dovršeno v raju. „Ni dobro človeku samemu biti. Naredimo mu pomočnico, njemu enako“ (1 Mojz 2, 18), tako je govoril Bog, ko je izšlo mlado stvarstva iz njegovih rok in je stal človek, najbolj plemenito izmed ustvarjenih bitij, še sam sredi sveta. Te kratke, a vendar tako pomenljive besede, ki nam jih je ohranilo najstarejše sporočilo sv. pisma, jasno povdarjajo, da je Bog sam začetnik zakona.

Zakon, tako hoče Bog, je zveza dveh, ki sta drug drugemu dolžna. Zakonska zveza ni zveza slepega gospodstva neukrotene gnečenja, kjer vlada tiranstvo, ampak je zveza prostovoljnega darovanja enakopravnemu zakonskemu drugu, zveza blagoslova, zveza, ki v njo stopita zaročenca z istimi pravicami, z istim življenjskim ciljem. Zato ima beseda „hočem“ ob vzhodju oltarja na dan poroke pomen stvarjenja: iz dveh oseb ustvariti eno bitje, eno ime in eno življenje, torej skladnost življenjskih načel in življenjskih ciljev.

Družino je Bog posvetil. Ako razmotrivamo zakon samo iz naravnega stališča, vidimo, kako dela človeka deležnega stvariteljne moči Naj-

višjega. V svoji dobroti je namreč Bog hotel, da postane družina vrt božji, kjer najdejo člani družine svojo srečo, kjer dajo starši v medsebojni ljubezni življenje svojim otrokom, ki jih prej ni bilo in jih tudi sicer nikoli ne bi bilo. Družini je torej Bog že spočetka vtisnil znak posvečenja. Njena dejavnost sega od zemlje do neba.

Sveta Družina.

Iznova je Bog posvetil družino, ko je Beseda meso postala in med nami prebivala. V sv. Družini iz Nazareta najdemo ostvarjeno najbolj vzvišeno predpodobo človeške družine. Bog-človek, deviška Mati in rednik sv. Jožef tvorijo to čudovito družino. Kaj dela Božji Sin do svojega 30. leta v Nazaretu? Dovršuje osnovno, temeljno, sveto in nujno delo, brez katerega ne bi mogle druge milosti odrešenja doseči svojega popolnega uspeha: ustvarja novo, krščansko družino in kaže vsem časom, kakšna naj bo ta družina. Odkar je Bog-človek postal član človeške družine, spoznamo vsako krščansko družino na tem, da prebiva kakor v sv. Družini tudi v njej Bog, izvrševanje dolžnosti in posvečeno trpljenje.

Kako veličasten prizor se nam odpre, če pogledamo v sv. Družino! Bog je duša, življenje te družine. Celo nebo je tu združeno; češčenja in molitve vredna presv. Trojica ima tukaj takorekoč svoje srce, svoje središče; milijoni angelov obdajajo nevidno to skromno hišico. Od tu izžareva večna Beseda, ki je prišla v svet, svojo luč, svoje milosti in svojo svetost. Vse duše prejemajo od njene polnosti milosti in resnice, in „mobero drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mi mogli v njem zveličati“ (Apd. 12).

Življenje te družine je bilo: trajna molitev in izvrševanje božje volje.

Krščanska družina.

V tretje je Bog posvetil družino, ko je naš Gospod Jezus Kristus dvignil zvezo moža in žene do časti zakramenta. Tako je postala družina, ki ji je vtisnjen znak odrešenja, vhod, ki vodi v svetišče krščanske družine.

Ko je Sin Božji postal človek, da bi zopet upostavil zveličanje, ki ga je zrušil greh prvih staršev, je ustanovil cerkev z nalogo, da bi njegova dela nadaljevala in dovršila. Njen najvišji cilj je, da razširi božje kraljestvo na zemlji in kolikor mogoče veliko ljudi pripelje v nebo. Lastno in svojsko bistvo zakona je tedaj, da služi tej ustanovi zveličanja, množi število njenih udov ter jih vzgaja za nadnaravni in zadnji cilj našega življenja — za Boga. Zato je Kristus ozdravil zakon v njegovem jedru: v enotnosti in nerazvezljivosti ter dal zakoncem, da bi mogli vršiti velike in težke naloge svojega stanu, posebne milosti s tem, da je dovršil zvezo med možem in ženo do popolnosti ter jo povzdignil v zakrament. Tako je vir človeškega življenja posvečen, glavni cilj zakona dvignjen do časti neke vrste svečeništva; zakaj zakon je svetišče milosti, od Kristusa določen za to, da je zibel življenja udov cerkve in dedičev nebeškega kraljestva.

Po volji Boga je zakon: svetišče, vir človeškega življenja, soudeležba na stvariteljni moči Boga, sveti zakrament. Je eno izmed sedmerih svetih krščanstva z veliko nalogo, da razširi kraljestvo božje na zemlji in obljudi nebo s svetniki.

Po vsej pravici imenuje sv. Avgustin krščansko družino malo cerkvico. Čudovita beseda!

Kjer sta dva — mož in žena — ali kjer jih je več — oče, mati, otroci — združeni v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi. Tako smemo pomen Gospodove besede obrniti na družino.

Gospod Jezus je začetek in cilj, božje središče krščanske družine. Njegova hiša je.

P. ANGELIK:

Ali se je res III. red preživel?

Nikdar se nisem mislil lotiti razlage vodila III. reda, ker je ista izšla pred 10 leti v našem Cvetju, kakor jo je spisal P. Salvator Zobec in še posebej izdal v knjigi: Red za ljudi živeče med svetom. Toda pri sprejemanju v zavarovalni odsek III. reda, ki je bil pred par meseci ustanovljen, sem naletel na tolike in tako neutemeljene ugovore zoper III. red in to od dobrih, prepričanih katoličanov, da se mi je zdelo potrebno vsaj glavne stvari nekoliko pojasniti. Ne mislim se tu spuščati v zgodovino III. reda, o tem morda pozneje katerikrat, obravnavati hočem le tiste točke vodila III. reda, ki se modernim zde najbolj težavne ali recimo najbolj neprimerne za dvajseto stoletje v katerem živimo.

Tretji red je samo za stare ženske. To ni res. Tudi te, ki so zdaj v III. redu, so bile nekoč mlada dekleta, saj so mnoge v III. redu že po 20 do 30 let. In kdor preje ne umrje, pač vsak enkrat star postane. Če se pa današnja mladina premalo oklepa III. reda, so temu krivi privzgojeni predsodki zoper III. red in veliko nepoznanje III. reda. Sicer pa pristopi sama, in s seboj pripelji še par tovarišic, pa se bo število mladih članov v III. redu kmalu tako povečalo, da ne bo nihče mogel reči, da obstoji III. red iz samih starih žensk.

Poznam dosti takih, ki so v III. redu, pa so še slabši kakor drugi kristjani. To je čisto res. Obenem pa je to tako nespameten ugovor kakor če bi kdo sklepal, da je katoliška vera za nič, in da so brezverci boljši, ker so v slovenskih jetnišnicah večinoma katoličani zaprti.

Tretji red je samo za ženske, moških je zelo malo v III. redu. Tudi to je res in bo pri tem bržkone ostalo, dokler ne bo Frančiškova mladina, Frančiškovi križarji in Sestrice sv. Klare toliko dorasle, da bodo mogli biti sprejeti v III. red. Sicer pa bi z enako pravico lahko mnogokje sklepal, da sta tudi spoved in obhajilo samo za ženske, ker te vsaj ponekod daleko prekašajo število moških spovedancev in obhajancev. Sicer pa ali bi bilo morda pametno, da bi se kaki dobri ustanovi samo zato odrekalo vso veljavo, ker se bi v isti povečini udejstvovale le ženske? Ali niso versko globoke žene zmožne privedi tudi marsikaterega mlačnega moža zopet na pravo pot odločnega, resnega katoličanstva, kakor ga zahteva III. red?

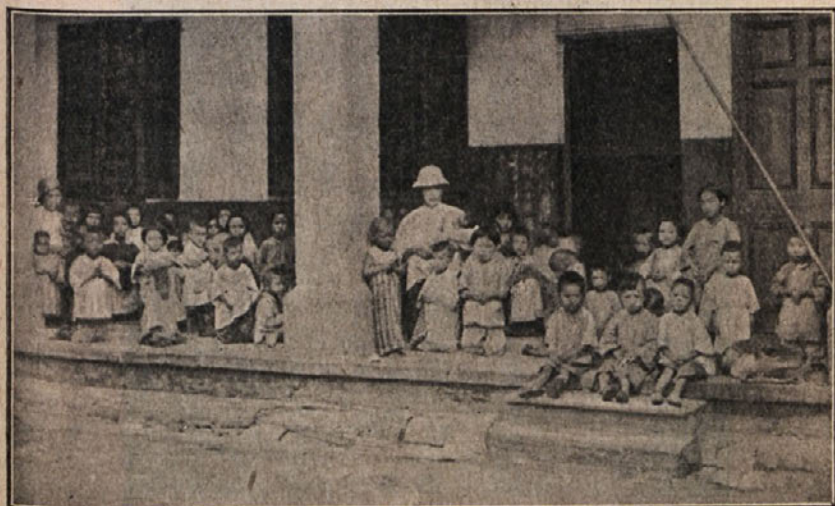
Društva in kongregacije so nekaj gibčnega, ki vrše dandanes vse boljše one naloge, ki so potrebne v katoliški cerkvi; kakor to more storiti okosteneli III. red. Ta ugovor je ravno toliko vreden, kakor če bi kdo rekel, da evangelij dandanes ni več moderen in nima več moči ozdraviti bolno človeško družbo. Iz takih in podobnih ugovorov lahko vsak spozna, kako neprave pojme, oziroma kako malo pojma imajo običajno ljudje iz sveta o pomenu in nalogah III. reda. Pa o tem prihodnjič več.

P. KRIZOSTOM:

Divjanje boljševikov na Kitajskem.

Naše sestre Frančiškanske Misijonarke Marijine nam poročajo iz mesteca Changsha, da so jih obiskali 28. julija 1930. neljubi boljševiški gostje ter jim opustošili samostan. Redovnice - Evropejke so pravočasno zbežale ter si s tem rešile življenje, redovnic - domačink pa divjaki niso pomorili.

Sirote, zbrane na verandi, prosijo usmiljenja.

Bilo je popoldne okrog treh, ko so prišli prvi vojaki v samostan, da ga preiščejo. Svoje delo so izvršili neverjetno hitro. Okrog sedmih je prišla v samostan strašna vest, da nameravajo boljševiki zažgati vsa krščanska poslopja. Dobri ljudje so zato svetovali sestram, naj zbežijo s sirotami vred. Toda redovnice na beg niti misliti niso mogle. Kje naj dobijo potrebnih vozov? Kje zadostne hrane? In kdo jim je porok, da jih ne bodo roparji zajeli sredi poti?

Boljševiki so se vrgli na sosednjo protestantovsko cerkev, hoteč jo zažgati — pa ni šlo. Komaj je švignil plamen kvišku, pa je v naslednjem

trenotku že ugasnil. To je bila velika sreča. Zakaj, če bi se jim posrečilo zapaliti protestantovsko cerkev, bi ž njo vred prav gotovo zgorel tudi samostan naših sester. Ker so spoznali, da z ognjem ne bodo dosegli cilja, so se besni razkropili po poslopjih in razbili vse, kar jim je prišlo pod roke. Ob enajstih po noči so prihrumeli pred samostan. Naše kitajske sestre so zbrale sirote na vrtu in jih tolažile, kolikor so pač mogle. Med tem so pa vojaki ropali in pustošili.

Šele proti jutru so zapustili samostan. Tedaj so prišli k sestram nekateri dobri meščani in so jim povedali, da se nameravajo boljševiki

Boljševiki so razdejali kapelo.

zopet vrniti, pa da naj se kljub temu sestre nič ne bojijo. Otroke naj zberejo na verandi; pogled na uboge črvičke bo pretresel divjake in prizanegli bodo samostanu.

Komaj so se zbrale sirote na verandi, ko se že prikažejo boljševiki. „Kje imate tujke?“ zagrmje nad sestrami.

„Nobene nimamo“ se je glasil odgovor.

Ko so se ozrli vojaki na tresoče se otročiče, so se nekam pomirili.

„To je pa sveto Detinstvo,“ je rekel eden izmed njih. „To je treba varovati.“

Bilo je že prepozno, zakaj vojaki so se že razkropili po samostanu in nadaljevali prej začeto delo. Uboga kapelica! Tabernakljeva vrata so sneli ter jih odnesli; vse kipe so pokončali ali docela zdrobili; steklena okna so odnesli s seboj ali jih pa razbili, stole in klopi so odpeljali, harmonij so sešekali na kosce.

Iz celic so odnesli postelje in vso ostalo opravo.

Sirotišnica je oropana pravtako docela. Otroci nimajo niti obleke, niti ležišč. Najhujši je pa seveda glad. Človeku se trga srce na kosce, ko nima dati tem prestrašanim siromačkom žličke riža.

Razdejanje v eni izmed samostanskih dvoran.

V celi hiši ni ostalo nobene stvari, da bi jo bilo vredno ukrasti. Ne morete si misliti bede, ki je naslednje dni sledila. Sestre - Evropejke so se mogle vrniti šele 10. avgusta. Oblast se je potrudila, da napravi red. Izdano je bilo povelje, da mora vsakdo vrniti, kar je v času boljševiskega vpada ukradel. Drugo jutro so našle sestre pred samostanskimi vrati oltarni prt in par stvari brez vrednosti. Pravijo, da so divjaki vrgli večno luč in šivalni stroj v reko, postelje pa so prodali za smešno ceno. Kaj bo s samostanom! Bližamo se strašni bedi. Zima stoji pred durmi, zima, ki je v Changshi vedno silno ostra.

Kaj bo z našimi sirotami (100 jih imamo)!? Kaj bo z našimi malčki, ki jih je 82!? Kje bomo dobili potrebno obleko? Tako govore redovnice, in kakor vedno, zaupajo tudi zdaj neomajno v božje usmiljenje.

Za 15. avgust so si mogle z velikim trudom prirediti v eni izmed šolskih sob zasilno kapelico. Tako imajo zopet svojega Tolažnika in Prijatelja — evharističnega Kralja — sredi med seboj.

Za enkrat so boljšeвики pregnani iz mesta, toda nevarnost njihovega nasilja prete neprestano. Preko 2000 žena, ki jih vsakdo spozna že po obrazu, dela v mestu komunistično propagando — in vse kleti so polne boljševikov. —

Gospod, ti čuj nad to ogroženo misijonsko postajo! Ti edini jo moreš oteti pogibeli.

P. ROMAN:

V zavetju.

(Drugi del povesti „Na potih brezdomca“.)

I.

Ko se ceste ob Renu široko pno, kako ti beli pasovi ob reki v nedogled rasto.

Kako jeseni je trda pot, za brezdomce dvakrat trda. Za Blaža Vidonija desetkrat bridka.

Nad njim se boči sivo jesensko nebo, na eni strani vinograd za vinogradom, na drugi strani ceste železniški tir, nato nasip in za nasipom veletok.

V njem kljujejo misli. Spomin na Taurochovino, spomin na Greto, na Marijo, na Žanet, na njihov srebrni smeh. Na toplo domačnost.

Tisti dan se je Blaž samo dvakrat ustavil: prvič opoldne, da v vaški gostilni skromno kosilo zaužije in drugič popoldne okoli četrte ure, ko v njem bolečina z neznano grozo raste in do blaznosti razbičan stopi v cerkev, ki je nekoliko od poti vstran v sivo nebo kipela. Vrata so bila priprta. V cerkvi skoro mrak, ker se je dan že v večer nagibal, le pred oltarjem je plapolala majhna lučka in gori raz kor se je nekaj svetlikalo.

Vsedel se je ves truden, še bolj notranje izmučen, v zadnjo klop in sklonil glavo. Naenkrat se na koru oglase koraki, zatem nekaj besedi in kmalu zapoje preproste vaške orglje. Toda pri njih je moral sedeti umetnik, morda ne toliko po dovršenosti igranja, pač pa iz globoko čutečega srca.

Sprva je Blaž poslušal samo melodijo, ne besed, ne pesmi — le glas je bil sličen glasu onega človeka, ki mu je dušo tako do kraja vznemiril, p. Evgena. Potem pa je neznan na koru prišel v ogenj in vedno bolj veličastno je donel glas, so donele orglje. Sedaj je razpoznal tudi besedilo:

„Kjerkoli bivam, hodim
je urica z menoj;
in kolikor je odbila
na njej spoznam takoj.

Tu se je melodija spremenila in glas je zrastel:

To bil je velik mojster,
ki vstvaril jo je nekoč
četudi hipni želji —
ustreči ji vselej ni moč.

Blaža je vedno bolj zanimala pesem, melodija, zlasti pa še neznani umetnik na kōru, ki v mraku sam samcat poje v cerkvi. Sklenil je, da počaka in ga vidi. Kam se mu je tudi mudilo! Odkar je bil zapustil Tau-rohovino, je bil povsod enako doma.

Sem želel, da šla bi hitreje,
sem želel premnogi dan.
In večkrat, da šla bi počasi,
sem želel enako zaman.

Ko tekli dnovi so jasni,
ko se stemnilo nebo,
in k vsemu, kar dalo življenje,
je štel svoj takt mirno.

Tu je neznani pevec prenehal, zdelo se je, kakor da ga je premagalo ganotje, toliko nežnosti je položil v to zadnjo kitico. Tudi Blaža je pesem prevzela, obenem pa je postal bolj in bolj miren. Zlasti zadnje besede: „K vsemu, kar dalo življenje, je štel svoj takt mirno...“ so ga potolažile z mehkim, nekoliko otožnim napevom, polnim udanosti in vere. Toda čuj — še ni konec.

„Ob smrti druga, očeta
Ustavil se ni njen udar;
Je bila, ko sva stopila
z nevesto pred oltar.

Ob zibeli šla je otroka,
Naj gre, daj Bog, še kdaj.
Da šla bi, ko lepših časov,
Napoči mi sijaj.

Kako upapolno, kako jasno je zvenel sedaj glas pevca. Tedaj so se začeli na kōru iznova lahkotni koraki, nato kratek šepet, nato pa spremlja voljni bariton, žametni alt. Dekle, ki je pela je morala biti še zelo mlada.

A kadar obstane, takrat
njen tek bo dokončan,
ko On, ki jo nekdam ustvaril
oživel bi spet njen stan.

Tedaj bom do mojstra moral,
ki biva daleč več dni,
ki biva onstran svetovja
o, tam sredi večnosti.

Tedaj bi mu uro vrnil.
In sklenil udano roke:
„Gospod nič nisem pokvaril
Obstala sama je.“

Mejtem je mrak docela objel celo cerkev in Blaž je sedaj čul, kako sta moški in dekliški glas govorila mej seboj, kako je pramen raz kor, ugasnil in začul je tudi korake po stopnicah.

Tudi on je stopil iz klopi venkaj in se postavil prav k vratom. Upal je, da bo videl ta dva človeka, morda z njima celo govoril. Tako dobro bi delo večer prebiti pri takih ljudeh. Na vsak način sta morala biti oba izobrazena. Morda oče in hči?

Tedaj začuje zopet oni dekliški glas:

„Onkel, steht nicht dort ein Mensch? Ich fürchte mich!“

(Stric, ali ne stoji tamle nek človek? Bojim se!)

Aber, Kind, es wird nichts schlimmes sein!

(Otrok, nič hudega ne bo!)

Tedaj Blaž sam od sebe stopi iz mraka vrat v pramen luči, ki jo nosi dekle v rokah.

Obraz je ves bled, oči zro strašno utrujeno in otožno. Drugače pa je Blaž po svoji navadi čedno oblečen.

Nato reče gospod: Pojdite v župnišče, moja nečakinja Vam pokaže pot, jaz pridem za Vama.

Dekle se boječe ozre. Tedaj pa Blaž reče s svojim prijetnim glasom: Fürchten Sie sich nicht, Fräulein! (Ne bojte se me, gospodična!). Nakar je nekoliko pomirjena hitrih korakov odšla iz cerkve in naš Blaž za njo.

II.

Župnišče je bila enonadstropna stavba. Skromna, vendar zelo lična in Blažu je nečakinja župnikova odkazala neko sobo, ki bi naj bila sprejemnica. Ob steni je stal harmonij, omara za knjige in staromodna zofa.

Blaž se je vsedel in zamislil. Čas je imel in v tem mraku brez luči je bilo tako prijetno.

In tista pesem. Bog zna od koga je. Napev je tako domač, v srce segajoč, misli tako zelo človeške, ne pobožne, in vendar globoke. In kako je pel. Noben drug človek, razen duhovnika ne more peti tako. Blaž nagonsko čuti skrivnost teh src, pa ne ve razloga, ne ve si pojasniti odkod to globoko občutje.

P. Evgen ga je zadnjič očaral — brez mnogo besedi, enostavno s svojo osebnostjo. In Blaž ni več otrok, ni naiven, skoro se ob tej misli razjezi, nehote vstane in stopi k oknu ter gleda v mrak.

Tu se odpro vrata, tisti topli glas od daleč vpraša boječe: „Gospod, če se hočete preobuti, tu so domači čevlji.“ Reče in jih spusti na tla ob steni. Nato še: „Bom kmalu luč prinesla in tudi naš gospod kmalu pride.“

Blaž je zopet sam. Mehanično brez misli si sezuje čevlje, obleče prinese domače, ter se zopet zamisli.

Kaj naj reče temu tujemu duhovniku. Ali ga bo razumel? Ali bo vedel kakšna bolečina ga navdaja, kako blazna bridkost ga prevzema. In še ta razdvojenost. Ta klic v neznani svet, tako tuj, tako nenavaden.

Blaž Vidoni — v samostan?

Ali ni čul lastnega smeha, ali se poleg njega kdo krohoče? Tedaj začuje zunaj moške korake.

(Dalje prihodnjič.)

Ce se nočeš na stara leta prepirati z mladimi za živež in preužitek, zavaruj se za starost in onemoglost, dokler si sam gospodar in sam gospodarinja!

Kako se je na Ogrskem rodil beli cvet — princezinja Elizabeta.

(Za sedemstoletnico njene smrti.)

Dovoli Ti čudežna velika sestra, da se Ti zahvalim za srečo pisati o Tebi za sedemstoletni jubilej Tvoje blažene smrti. Vesel sem, da smem mojim velikim in majhnim bratom in sestram pripovedovati čudežne in tako lepe zgodbe iz Tvojega bogatega življenja. Ob Tvoji roki hoditi pot življenja je sladkost, s Teboj trpeti je lahkota, in s Teboj trgati rože drobnega veselja vsakdanjega življenja je rajska radost.

* * *

Ko je na Ogrskem okoli leta 1200. vladal kralj Andrej s svojo ženo Gertrudo, je bilo v tej tako bogati deželi veliko gorja: vojske s Turki, beda in pomanjkanje in mnogo bolezni.

V gradu nad staroslavnim mestom Požunom pa je kraljica Gertruda vsa trudna in bleda čakala leta 1207., da ji nebo podari otroka.

Neko jutro so raz grajski stolp zadonele srebrne fanfare in obznanile svetu, da je rojen kraljevski otrok.

To si bila Ti — beli cvet Elizabeta.

Če se rodè kraljevski otroci je vedno velika radost. Tako pa kot pri Tebi še ni bilo nikoli. In prenehale so vojske, ljudstvo si je opomoglo. Našli so se zlasti rudniki in vsa dežela si je oddahnila. Ti pa si se v zlato zibelki smehljala in nisi vedela ničesar razen tega, da ljubiš.

Ljubila si svojo mamico, ljubila si kakor roža ljubi solnce, ki se nad njo sklanja in nisi vedela, da je kraljevski zvezdogled preodlični in učeni gospod Klingsor videl v zvezdah o Tebi čudovite reči.

Ti si se samo smehljala in iz Tvojih prelepih oči je gorelo kakor sreča, kakor solnce, kakor pesem skrivnosti.

Ko so te nesli pod baldahinom, ki je bil tako dragocen kot majhno kraljestvo in ves posut z dragulji in biseri in zlatom — si bila Ti beli cvet najlepši dragulj.

Postala si otrok božji in tedaj se je tvoj majhni obrazek zresnil in kakor pripoveduje legenda si prvič dahnila ime Jezus.

Poslej Te je vedno spremljal in kjer je bila Tvoja otroška vihra-vost, je bil On poleg, kjer je donel Tvoj smeh, se je On poleg Tebe smehljaj, kjer so Tvoje ročice ubogim dobrote delile, se je On sklanjal nad Teboj.

Glas o Tebi je šel po širokem svetu.

Še nikoli kaj takega, da bi že otrok tako slaven bil.

Pa so o Tebi že pesmi peli in slavili so milino Tvojih sinjih oči, dobroto Tvojega nežnega srca, Tvojo pobožnost in Tvojo lepoto.

Ljubili so Te vitezi in ti dajali ljubkujoča imena, kakor svojim miljenkam, ljubili so te služabniki in se smehljali za Teboj, ko si kot mala princesa tekala kakor bel golobček vsepovsod.

Ljubil Te je celo resni mojster Klingsor in te je v naročju nesel visoko v stolp zvezdarne ter kazal krasoto zvezd, da so se Tvoje otroške oči užigale ob božjih lučih.

Ni čuda, da je v daljnjo Nemčijo prišla vest o Tebi s pesmijo vred in s skrivnostnim prerokovanjem:

Beli cvet, mala Elizabeta — rojena.

„Da boš Ti princesa Ogrska — nemška kneginja. Da boš Ti arpadske dežele čudežna roža, presajena v severno zemljo celemu svetu dala sladkost.“

Kdo naj to razume?

Kdo naj to verjame?

Tačas si se Ti igrala kakor se otrok igra in si vedela samo eno, da je nebo modro in zvezde zlate, da je Bog dober in da nas Jezus ljubi ter naše ljubezni želi.

In to zadnje se je zdelo Tvojemu srcu najvažnejša vednost.

(Dalje prih.)

????????? **VPRASALNI KOTICEK** ?????????

P. ANGELIK:

1. Ali zadostuje sv. rožni venec, ki ga ob nedeljah pred sv. mašo molimo za onih 5 Očenašev, ki se zahtevajo za popolni odpustek? — F. Š.

Če molite dominikanski rožni venec v cerkvi, kjer je presv. Rešnje Telo, četudi v tabernakelju, Vam itak ni treba nič drugega moliti po namenu sv. očeta, samo sv. zakramente prejmete in dobite popolni odpustek. Ako ga pa molite v kaki cerkvi, kjer ni presv. Rešnjega Telesa, velja rožni venec mesto 5 Očenašev, a le za navadne popolne odpustke. Ne velja pa za toties-quoties ali recimo rajši za porcijunkulske odpustke. Za te se izrecno zahteva 6 očenašev, ki jih ni moč nadomestiti s kako drugo molitvijo, če bi bila tudi daljša.

2. Vedno se poudarja: Treba je le Boga ljubiti in svojega bližnjega zaradi Boga, ali ni potem vsaka naravna ljubezen kakor med možem in ženo, med materjo in otroci in domovinska ljubezen pogrešena? — I. T.

Nekaj posebno plemenitega je nedvomno ljubezen do vseh ljudi, bolj kakor ljubezen med zakonskimi ali materinska ljubezen. Po pravici je dejal neki pisatelj: Ljubezen do sorodnikov je cvetlica, ki raste na vsakem travniku, ljubezen do prijatelja raste ob poljskih mejah, ljubezen do sovražnikov pa je planinka. Običajno je pač, da ljubezen do sorodnikov izključuje ljubezen do drugih ljudi. Da je Bog moral v četrti božji zapovedi ljubezen do sorodnikov posebej poudariti, dokazuje samo da človek lahko celo tako globoko zaide v sebičnost, da ne spolnuje niti naravnih dolžnosti do svojih najbližjih dobrotnikov. Ljubezen med možem in ženo, materjo in otroci ter domovinska ljubezen ne samo ni pogrešena, ampak je nekaj tako naravnega, da tega niti posebej zapovedovati ni treba.

3. Ali bo res dotični pogubljen, ki je celo življenje živel in delal za Boga, nazadnje pa je proti svoji volji v smrtnem grehu umrl vsled nezgode ali kapi? — M. K.

Meni se zdi ta strah nepotreben in gotovo pretiran. Za smrtni greh je potrebna važna stvar, ki človeka odtrga od Boga, drugič mora grešnik storiti greh popolnoma prostovoljno in tretjič mora grešnik jasno spoznati, da dela greh. Le če so vsi ti pogoji tu, človek smrtno greši, in če le eden teh pogojev manjka, o smrtnem grehu ni govora. Zato človek, ki je celo življenje živel in delal za Boga ne bo tako lahko napravil smrtnega greha. Poleg tega tak človek tudi ve, da si v slučaju, če napravi po nesreči smrtni greh, prav lahko pomaga s popolnim kesanjem, če nima morda takoj prilike, da bi šel k spovedi.

P. HUGO:

A. Splošni.

Za veseljem žalost pride.

Ni se še razdonel zadnji odmev letošnjih velikih mažarskih slavnosti, že jim je bilo veselje temeljito pokvarjeno. Tajni privrženci bivšega komunističnega diktatorja Bele Kuna so organizirali demonstracijo brezposelnih. Kakih 20.000 jih je korakalo po mestu in kakor, da so oni gospodarji položaja, so prevračali avtomobile in plenili trgovine. Vojaštvo z oklopnimi avtomobili je moralo nastopiti, da vpostavi red. Ker ni šlo mirnim potom, so začeli govoriti ostri strelji. Kako ti govori-jo vemo. Par sto lažje in težje ranjenih je obležalo na ulicah. Gotovo tudi brez mrtvih ni bilo. Prelita kri kajpada naroda ne edini, ampak ga razdvaja. Prej se zacelijo telesne rane, kot rane src. Gotovo ni prijetno kaj tacega doživeti, zlasti ne po takem prazniku, kakoršnega so Mažari brez razlike vere malo prej obhajali in ves kulturni svet nanj vabili.

Kino-gledišča v številkah.

Predsednik zveze kino-gledišč je na letošnjem splošnem zborovanju podal sledeče poročilo: Vseh kino-gledišč na svetu je točasno 35.000. Od teh jih je samo v Ameriki 20.000. Kapital, katerega so lastniki vanje vložili, znaša 750 milijonov angleških šterlingov. Amerikanci so zastopani s 400 milijoni šterlingov, Anglija pa z 80 milijoni. Število rednih

obiskovalcev kino-gledišč se ceni letno na 250 milijonov ljudi. Letna vstopnina znaša 35 milijonov šterlingov. — Ogromne in zgovorne številkke so to. Žal, da ne povedo koliko moralno dobrega in slabega je kino povzročil. A to lahko z gotovostjo rečemo, da je dobro proti slabemu kot ena proti desetim.

Žrtev prepričanja.

Kakor znano je anglikanska cerkev na svojem „lambethskem zboru“ v Londonu deloma popustila glede takozvane porodne kontrole. A tudi med Anglikani so še taki, ki vedo, da nobena cerkev ni poklicana in upravičena popustiti v naravnih in božjih postavah, med katere spada tudi postava: Rastite in množite se! Ako to stori, se sama sebe obsodi kot neprava Kristusova cerkev. Ta očitek je morala radi tega anglikanska cerkev tudi čuti iz svojih lastnih duhovniških vrst. Ker je njena popustljivost okužila tudi ameriške anglikanske kroge, se je pastor v Seattle Rev. John Stauton, v protest odpovedal svoji župniji in službi profesorja na tamkajšnji višji šoli in sprejel mesto profesorja angleškega jezika na katoliškem vseučilišču v Notre Dame, Ind. Name-rava prestopiti v katoliško cerkev, ki v tem oziru, kot edino prava Kristusova cerkev, ne pozna takega popusta. Anglikanskim škofom pa pa je zabrusil v obraz, da so krivoverci, ker so prodali versko moral-

no resnico za kompliment modernosti.

Resna beseda v resnem času.

Amerika danes radi vedno bolj naraščajoče brezposelnosti doživlja krizo, kakoršne že dolga leta ni doživela. Kaj še pride, če se razmere kmalu ne izboljšajo, nihče ne ve, vplivni moške se resno trudijo, da to katastrofo odvrnejo. Ko je imela sredi oktobra Ameriška delavska zveza v Bostonu svoje glavno letno zborovanje, je tamkajšnji nadškof, kardinal O'Connell, glede tega spregovoril resno besedo. Bila je pa tudi prilika za to, kakor nalašč. Katoliški člani zveze so imeli na programu tudi sv. mašo. Okrog 4000 raznih odličnih finančnih in industrijskih voditeljev se je zbralo v stolnici. V svojem nagovoru jim je kardinal poklical v spomin delavsko okrožnico papeža Leona XIII. in jih zarotil naj store vse kar morejo, da preprečijo grozečo katastrofo. Bratski naj se delodajavci z delavci sporazumejo. Kajti boj med njimi je pratomorni boj, za obojne enako usoden.

Nenavadno spreobrnjenje.

Med višjimi cerkvenimi dostojanstveniki krivoverskih in razkolnih cerkva so spreobrnjenja sorazmerno redka. Škofje so najtrdnjeji stebri vsak svoje cerkve. A sv. Duh je močan zadosti, da tudi te stebre krivoverskih ali razkolnih cerkva omaja. Letošnjega avgusta se je to zgodilo v Malabaru (Indija). Tamkajšnji jakobitski nadškof Mar Ivanos s svojim pomožnim škofom Teofilom se je odpovedal svoji veri in časti in bil od tamkajšnjega katoliškega apostolskega vikarja, Msgr. Benzingerja, sprejet v katoliško cerkev. Že dolgo časa so namigavali, da čedalje bolj simpatizira s katoliško cerkvijo in se vedno želneje ozira proti Rimu. Avgusta meseca pa je sklical svoje verne skupaj in

jim oznanil, da ga vest sili na pot proti Rimu. Se razume, da je ta korak voditelja svojega ljudstva v živo zadel vse malabarske Jakobite. Zakaj nadškof je veljal za njih preporoditelja, kakoršnega že stoletja niso imeli. Ustanovil je zanje posebni moški in ženski red in potem njih razvil med njimi zelo živahen apostolat versko-socialne obnove. Obstoja upravičeno upanje, da pomeni njegov korak začetek splošnega gibanja za zedinjenje. Jakobiti so potomci nekdanjih monofizitov, krivovercev iz 5. stol., ki so učili, da je v Kristusu samo ena narava in ta božja.

Narodni socializem in cerkev.

Nemški narodni socialisti, pod vodstvom znanega Hitlerja, vedno bolj ogrožajo nemško državo. Ker so iz zadnjih volitev v državni zbor izšli silno močni, vsak trenutek lahko poženo narod v krvavo državljansko vojsko. Dokler so bili še slabi, niso kazali kake preočitne osti proti Cerkvi. A dalekovidni monakovski nadškof kardinal Faulhaber jih je že takrat ostro obsodil, češ da so njih težnje v očitnem nasprotju s katoliškimi načeli. Kako prav je imel se kaže sedaj, ko so že postali močni. Vedno strastneje se obračajo proti Cerkvi. Zato jih je škof v Mainzu javno obsodil in ukazal vsem katoličanom naj zapuste njih vrste. Kdor bi se ne uklonil, se mu morajo odreči sv. zakramenti in pa cerkveni pogreb, ako bi do zadnjega trdovratno vstrajal v njih vrstah. Če vspejo, sicer gorje nemškim katoličanom. Toda ako gre za načela, se Cerkev v obrambi resnice ne sme strašiti še tako groznih posledic. V takih slučajih je ona sv. Janez Krstnik, ki je Herodu neustrašeno zabrusil v obraz: Ni ti dovoljeno, čeravno ga je stalo glavo. Končna zmaga je vedno na strani resnice, četudi je treba preko mučeniške krvi do nje.

»Cvetje« je dobilo novo obleko.

Preprosta je in vendar nenavadna. Zakaj le to. Radi, nad vse radi bi še bolj slovesno opremo dali, pa nam kar ne gre z računi... Letos namreč praznujemo dvojni sedemstoletni jubilej in sicer sv. Antona Padovanskega in sv. Elizabete kneginje Turingijske in kraljične ogerške. Neznani umetnik je delal to sliko. Na eni strani sv. Frančišek priporoča Brezmadežni svoje vrtove, na drugi strani poklanja sv. Anton svojo ljubezen svoji gospej in zavetnici. Zelo smo iskali tako sliko, da bi bila še sv. Elizabeta poleg, pa je žal nismo našli. Pač pa smo se ozirali v vsebini na ta dva jubileja.

P. R.

Po Mali Cvetki do resnice.

Angleška pisateljica Kaya Smith, žena anglikanskega pastorja, ki je pred nekaj meseci obenem s svojim možem prestopila v katoliško cerkev, je sedaj ta svoj korak v daljšem članku opravičila. „Nekdo,“ tako piše, „ji je podaril podobico sv. Male Terezike. To je bilo l. 1925. Težko mi je povedati, kako globok vtis je podoba te ljubeznive svetnice name napravila. Kadar sem jo pogledala, nisem videla samo nje, ampak za njo tudi studenec njene svetosti, Cerkev, ki jo je vzgojila. Pri tem pogledu se mi je nekoč rodila misel, kako da naša anglikanska cerkev v vseh treh stoletjih svojega obstoja ni vzgojila še nobenega svetnika. Kar jih častimo, so vsi še iz katoliške dobe. To vprašanje je poslej vedno stalo pred menoj in zahtevalo odgovora. Začela sem ga iskati. Po daljšem razmišljanju in študiju sem prišla do jasnega zaključka, da prav zato anglikanska cerkev ne more biti prava, ker ni sveta. To je edino katoliška cerkev.“ Ko je še svojega moža o tem prepričala, sta skupno prestopila v katoliško cerkev.

Misijonski zrakoplov ponesrečil.

Poročali smo že, da je bil letos na praznik sv. Petra in Pavla na Long Island, v okolici Newyorka, slovesno blagosvoljen prvi zrakoplov, namenjen izključno za misijonsko službo v jezuitskih misijonih v Alaski. Darovala ga je „P. Maržuettova misijonska zveza“. Videl naj bi ga jezuitski brat Feltes, ki se je za to posebej izvežbal. Prvi polet od Newyorka do San Francisca, z raznimi postajami vmes, se je pod vodstvom spretnega pilota Pickenpacka izvrstno posrečil. Ko je zrakoplov došel na osrednjo misijonsko postajo sv. Križa, je zavladalo veliko veselje med misijonarji. A to veselje je bilo kratko. Čez deset dni se je dvignil na misijonski polet. V njem sta bila prednik misijona, jezuit P. Dillon, Viljem Walsh, misijonar svetni duhovnik in spretni alaski pilot Rudolf Wien. Iz doslej še nepojasnjene vzroka je zrakoplov ponesrečil. Vsi trije piloti so mrtvi.

Če je župnik pevec.

Belgijski župnik, Leon De Geeter, je bil pred vstopom v semenišče priznan operni pevec. Po dvanajstih duhovniških letih je bil nastavljen za župnika v Ostende. Župnija šteje kakih 3000 duš, večinoma ubogih ribičev. Sklenil je zidati novo cerkev. A ubogi župljani ne zmorejo takega bremena. Sklenil je, da se hoče okoristiti s svojim prejšnjim poklicem in spraviti potrebni denar skupaj. Ta načrt je razložil svojemu škofu in apostolskemu nunciju. Oba sta pristala nanj. Župnik se je oktobra podal v Ameriko, kjer bo prirejal koncerte. Pravi, da se ne vrne prej, dokler ne bo imel 100.000 dolarjev v žepu za novo cerkev. Da mu bodo Amerikanci za ta plemeniti namen šli na roko ni dvom. Duhovnik, koncertni vodja in pevec obenem, bo zanje senzacija, ki se bo dobro obrestovala.

Letošnjih pasijonskih iger v Oberammergau se je udeležilo 383.000 ljudi iz raznih delov sveta, med njimi samo Amerikancev 50.000. Skupni dohodki so znesli en milijon 250.000 dolarjev. Zaključnemu predstavljanju je prisostvoval tudi znani avtomobilski kralj Ford, ki je „Kristusa“ obdaroval z najlepšim avtomobilom, kar jih ima v svojem monakovskem skladišču.

Ameriško ženstvo potroši za lišpanje letno 750 milijonov dolarjev. Tako je vedel povedati prof. Pavel Nystrom na letošnjem ameriskem kongresu za lepoto. Tu bi bil pač na mestu Judežev vzdih: Ko bi se vsaj del tega med uboge razdelilo.

Po celi Ameriki se organizira velikanska nadstrankarska križarska vojska proti prohibiciji, prepovedi opojnih pijač. Sklad okrog 10 milijonov dolarjev, ki ga hočejo zbrati, naj bi ta boj financiral. Vse kaže, da so prisiljeni prohibiciji dnevi šteti. Dober nauk za one, ki mislijo, da se ljudem glaž samo s policijsko silo izvije iz rok.

Prosluli italijanski narodni praznik 20. sept. dan, ko so papežu vzeli Rim, bo s prihodnim letom odpravljen. Mesto njega se bo praznoval 11. febr., dan sprave med Vatikanom in Kvirinalom. Tako je odredil Mussolini.

Francoski duhovniški pisatelj, Ernest Dimmet, je izjavil, ko se je vrnil iz Amerike, da je katoliška cerkev v Zedinjenih državah na cellem svetu najbolje organizirana in sorazmerno najjačja. Pač zato, ker je prosta državnega jerobstva, ki jo vsepovsod po Evropi tlači.

Ruski boljševiki so zamislili nov satanski načrt, da bi iztrebili vero. Vse, ki se karkoli versko udeležujejo hočejo izstradati. Njih lastni somišljeniki bodo z novembrom

začeli dobivati na karte večjo količino živil. Onim, ki ne trobijo tako glasno v njih rog, kakor bi radi, jo bodo zmanjšali. Trdovratnim vernim pa sploh ne bodo ničesar dali. Od želodčne do socialne revolucije je pa samo en korak in še ta kratek.

VPaderbornu je sept. zborovala „Mirovna zveza“ francoskih in nemških katoličanov. Slišale so se krasne besede o bratstvu v Kristusu in o njegovem smrtnem sovražniku pretirani narodnosti, najusodnejši krivi veri naših dni. Da bi le ne ostalo samo pri besedah.

Ameriška sodišča imajo na leto opravka z 200.000 mladostnimi zločinci. V raznih poboljševalnicah je stalno okrog 45.000 mladoletnih. Vrhovni državni delavski urad si beli glave, kako te bolne ude zdrave vrniti družbi. Če resno misli, pač ne bo mogel mimo verske vzgoje.

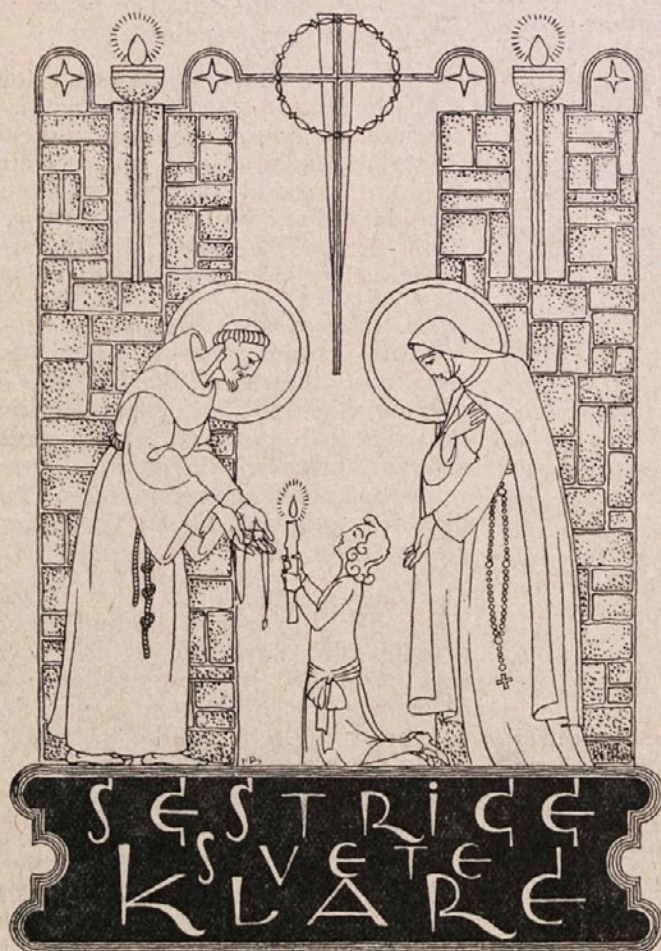
Na arkanzaškem vseučilišču se je letos zopet vpisala 57 letna gospa Fanny Townsend. Pred 35 leti je morala pretrgati vse svoje študije. Sedaj jih hoče kot mati peterih otrok dovršiti. Eden njenih sinov skupno z njo hodi hodi k predavanjem. Tudi stara ljubezen do študija ne zavrja.

Angleške oblasti so v sv. Deželi odkrile obširno komunistično propagando. Zaplenile so na tisoče komunističnih letakov, tiskanih v hebrejskem in arabskem jeziku. Sedaj preiskujejo, v koliko so bili ti letaki že med ljudstvo razširjeni. Komunisti ribarijo vsepovsod, kjer je kaj kalnega.

Lani je bilo v Zedinjenih državah 1 milijon 232.559 porok in 201 tisoč 475 razporok. Večina razporok gre seveda na račun civilnih porok. A žal, da tudi med katoliškimi zakonci ni redek beg iz zakonskih „nebes“.

Prvi slovesni sprejem „sestric sv. Klare“.

Prišel je tudi ta tako nestrpno pričakovani dan — 7. december. Kako smo se ga veselile! Po skrbni pripravi in po mnogih sestankih, kjer smo se dodobra naučile najpotrebnejšega, kar mora mala sestra sv. Klare znati, pa je le prišla tudi zadnja sobota in nato naš slovesni dan. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo in popoldne ob ¼3. uri smo se zbrale — 54 po številu — 3 so zbolele — in tam v samostanu so nas na porti čakale častite sestre in dve gospodični učiteljici in nam pomagale, da smo si nadele krasne pajčolane iz steklenega batista in zlate čelne trakove. Kako veselo je bilo tisto čakanje! In ko je nato odbila ura tri — smo odkorakale skozi portal v slovesno razsvetljeno cerkev med špalirjem

naših bratcev — vitezov Križarjev v viteških opremah in za njimi naši starši, naši dragi, naši znanci. Cerkev je bila do zadnjega kotička polna. In med sprevedom je stopil na prižnico sam gospod škof ter nas videl

in blagoslovljal med slovesnim bučanjem orgel. Spremljala sta nas gospod katehet Tomc in naš voditelj P. Roman.

In nato govor. O krščanski vzgoji, o evangeliju in njegovi moči, o sv. Frančišku in sv. Klari — ki sta živi zrcali življenja iz evangelija, o tej Frančiškovi mladini, ki iznova hoče sebe in svoje preroditi iz tega duha. Kako so padale besede škofa in velikega pastirja — namenjene našim starišem, našim domačim, so marsikateremu dale malo misliti...

Potem pa sprejem. Ena izmed sestic je stopila malo iz vrste in z jasnim glasom nagovorila Presvetlega s prošnjo za sprejem. Oglasila se je naša himna: Blažena Klara — lilijski cvet... In dve in dve smo stopale počasi, med rahlim igranjem orgel, po rudeče pregrnjenih stopnicah pred našega kneza in škofa, da nam da blagoslovljeni pas viteštva, čistosti in zvestobe in zatem svetinjske. Res je bilo lepo in marsikatero oko, ki ni vajeno jokati, se je zasolžilo ob pogledu na te bele cvetove iz frančiškanskih ograd. Za sklep sprejema smo zapele prvič slovesno našo himno, takoj nato pa pete litanije. In kako so naše male punčke pele! To je zvenelo kakor srebro. In ko je bilo končano, smo zopet odšle počasi, paroma — članice deset in desettisočere frančiškanske rodbine — skozi cerkveni portal, nazaj v dvorano, da odložimo svojo slovesno zunanjo obleko — ne pa notranje. Zakaj, to notranjo hočemo za zmeraj obdržati.

In kaj pomeni ta slika? To je naslovna stran naših sprejemnic. Narisal jo je mladi inženir Pengov. Nalašč za naše male princeze. V ozadju je močan zid zvestobe, na njem gore lučke žive vere in zvezdice upanja, med njimi pa visi križ, naša pot in naše življenje. Med sv. Frančiškom in sv. Klaro, ki je privedla svojo malo sestro k svojemu bratu Frančišku, pa kleči s smehljajočim obrazkom mala gospodična in zaupno zre v dobri obraz očetov, ki jo sprejme v frančiškanske vrtove.

To ne sme biti samo slika — to mora postati resnica! Kakor močan zid — zvestobe, lučka — vere, zvezdice našega upanja! Ali bo? Da, hočemo!

Sprejemnice in vsa potrebna pojasnila za ustanovitev se dobe v Ljubljani. „Vodstvo sestic sv. Klare“.

Frančiškova mladina — je dobila novo sliko za svoj oddelek. Kaj le pomeni. V sredi plamen sv. Hostija s črkami IHS, kar po naše pomeni: Jezus Kristus Rešenik. Ob teh plamenih pa si užiga mali križar svojo bakljo za svojo viteško pot in sestra sv. Klare svojo svetilko modrih in pametnih devic, da bo njihova pot vsa jasna in njihova lilija vsa čista. Vse pa je strnjeno v eno, vse se povrača v eno: sv. Evharistija. (Sliko je izdelal p. Ladislav.)

P. R.

„Lučka z neba“. Verski list za mladino. — Dolgo smo ga čakali in smo ga končno vendarle dočakali. Namen tega lističa je: voditi mlada srca k Jezusu in Jezusa k mladim srcem. Ali ni to nad vse vzvišen namen? Vsaka številka ima prilogo „Jezusovi dnevi“ t. j. kratko izpraševanje vesti za vsaki dan v mesecu. Naj ne bo nobenega dobrega otroka, ki bi si „Lučke“ ne naročil. Najlepši zgled v tem oziru pa morajo dati Frančiškovi križarji in sestrice sv. Klare. Kdor je že naročnik naj skuša v najkrajšem času pridobiti še 10, 20 ali 30 novih. Tako bo postal res pravi apostol, ker bo z razširjanjem našega lističa nosil Jezusa v mlada srca. — Prva t. j. božična številka je že izšla. Koliko lepega čtiva in krasnih slik je v njej. — Posamezna številka stane 50 par, celoletna naročnina pa 6 Din.

Angelčki so jo odnesli...

(Božična zgodbica.)

Mamica, mamica! Angelčki trkajo na okno. Zdaj trkajo nocoj že drugič. Ali slišiš, mamica?

Bolno zatrepetajo Klaričine besede po mračni sobi in one-me. Mati se skloni molče nad njeno posteljo, ji popravi odejo pod drobno bradico in ji gladi kodre, ki so se ji zajedli globoko v njeno potno čelo.

„Mamica, ali bi hotela odpreti okno, da splavajo angelčki v sobo? Zunaj jim je tako mraz. Oblečeni so samo v tiste tenke svilnate haljice z zlatimi našivki... Odpri jim, mamica, saj so angelčki tako dobri. Jezušček jih ima zelo rad, ker so mu peli lepe pesmice, ko je ležal v jasecah. Nocoj, na sveti večer ne smejo zmrzovati! Mamica, usmili se jih!“

„Tiho bodi, Klarica! Govorjenje te samo utruja! Tiho bodi in zaspi.“

„Toda angelčki, mamica, angelčki bodo hudi name...“

„Saj ni angelčkov zunaj. Samo snežinske se zaletavajo v okno.“

„Ne, mamica, slišim, kako jim šume svilnate haljice in kako jim zvene zlate perutničke. Poslušaj, kako božajo po steklu s svojimi drobnimi prstki, trdimi od mraza. O da bi mogla vstati — takoj bi jim odprla.“

„Klarica, poslušaj me in veruj mi: angelčki so odšli nocoj v Betlehem, da prepevajo tam slavo božjemu Detetu. Res jih ni nocoj pod oknom, a prišli bodo drugič, morda jutri, pojutrišnjem, ko ti ozdraviš: prišli te bodo gledat in ti voščit srečo — a nocoj, Klarica, nimajo časa.“

„Vem, mamica, vem, da je odplavala nocoj k betlehenskemu hlevčku velika množica angelov — toda niso odplavali vsi. Pet ali šest jih trepeče tam zunaj pod oknom. Zebe jih — siromačke. O kako so lepi! Zdi se mi, da vidim njih srebrne glavičke z zlatimi kodrčki...“

„Ubogaj me in zaspi! Zmračilo se je in sence te motijo. Čakaj, prižgem luč.“

Izpod mamičinih prstov so se razlili po sobi svetli žarki in objeli v kotu božično drevesce, vse prepreženo s srebrnimi veržicami, zlatimi orehi in rumenimi kolački, da se je cela soba zaiskrila in da so se jaselece pod drevescem narahlo zazibale.

Klarico so zaščemele od vročine opaljene oči, da je zaprla svoje trudne veke — a le za kratek čas. Naenkrat ji privre iz prs krik, ki je bil poln velike groze:

„Mamica, mamica! Tako hudo mi je... Angelčki odhajajo! Nikar! Mamica, umrla bom. Pomagaj mi...“

Mamici so se orosile oči in soba je zaplesala pred njo v velikem kolobarju, ustne pa so ji zatrepetale: „Božje Dete, vsaj nocojšnjo noč mi jo še pusti, vsaj nocojšnjo noč...“

Klarica se je za trenotek umirila.

„Čuj, mamica, angelčki zopet trkajo, zopet trkajo. — vedno glasneje. Ali slišiš, kako zvene šipe? Odpri jim, prosim! Če pridejo k meni, mi bo mnogo lažje. Odpri jim, mamica, če me imaš kaj rada, odpri jim!“

Kakor od višje sile gnana, se opoteče mamica proti oknu in ga odpre. Šop snežink ji bušne v obraz in mrzli veter ji skoči čez rame ter oblasno zagospoduje po sobici. Luč obupno vplamti in ugasne. Srebro in zlato na božičnem drevescu se ženketaje zaziblje.

„Kaj? Ali so res švignili angelčki mimo mene?“ se začudi mamica in zapre okno. Znova prižge luč in pogleda na posteljo. — Klarica pa leži v belih blazinah mrtva — angelčki so jo odnesli...

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Kdor ne dela, naj tudi ne je. Vsak kdor pa dela, ima tudi pravico, da živi od sadov svojega dela, ne samo dokler je zdrav in lahko dela ampak tudi v letih onemoglosti in starosti. Vsak kdor dela je uradnik v službi človeške družbe in ima zato tudi pravico do pokojnine. Kdorkoli nima dovolj lastnega premoženja, da bi lahko od njega živel, ali nima zagotovljene pokojnine ali ne dovolj velike naj se zavaruje pri Zavarovalnem odseku III. reda za starost in onemoglost.

NAVODILO

za vpisovanje v zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Glavna pogoja za zavarovanje za starost in onemoglost sta sledeča

Kdor se hoče zavarovati

1. mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vstopi vanj tekom petih let;

2. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti.

Vpis v zavarovalni odsek se izvrši takole:

1. Zavarovanec (ka) izpolni sam ali kdo drugi mesto njega in podpiše tiskovino „Poročilo in pogodba“ ter jo pošlje ali na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali na „Župni urad Marijinega Oznajenja v Ljubljani“ in dobi na to „Zavarovalno polico“.

2. Vpisnina znaša za osebo Din 10 za tiskovine itd.

3. Premije lahko plačuje vsakdo osebno ali po čekovni položnici.

Kdor potrebuje tiskovine potrebne za vpis, ali želi kakenga nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено ali osebno obrne na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznajenja v Ljubljani“.

1. Ali se lahko plača za nazaj ali tudi za naprej?

Mnogo se jih oglašča, ki bi radi plačali 10, 20 ali celo 25 let nazaj, to se pravi, da bi radi leta kupili. Vsem tem bodi povedano, da za enkrat, dokler nimamo dovolj velikega kapitala ne moremo sprejeti vplačil in obveznosti več kakor za pet let nazaj. Seveda mora plačati tisti, ki plača za nazaj tudi obresti, ki narastejo v tistih letih, za katere je bilo plačano nazaj. Kajpada, če bi kdo zavarovalnemu odseku podaril milijon dinarjev, potem bi lahko takoj sprejeli obveznosti tudi, če bi kdo hotel plačati za 10 ali še za več let nazaj.

Nekateri bi radi plačali naprej, češ zdaj imam dobro službo, lahko plačam, pozneje, Bog ve kako bo. Drugi zopet pravijo, kaj pa če

zbolim, ali sem dalje časa brezposelna, tedaj ne bom mogel (mogla) plačevati. Vsem tem bodi povedano, da lahko plačajo naprej. Treba jim seveda ni plačati obresti, ker te same rastejo v denarnem zavodu, kjer imamo denar naložen. Za slučaj, če bi onemogli preje, to je, da bi imeli za več let plačano, kakor so bili do tedaj dolžni plačati, se jim bo v naprej vplačana vsota do petih let vštela, kakor da so hoteli plačati za nazaj in temu primerno se jim tudi določi višina pokojnine, preostalo dobe vrnjeno.

2. Zavarovalni odsek III. reda škoduje Frančiškoveму domu v Šiški in Služkinjskemu domu.

Nikakor ne. Kakor je namreč razvidno iz člena 14 zavarovalnega odseka ima tudi isti namen ves čisti prebitek uporabiti zato, da bi se zidalo še več Domov sv. Frančiška in drugih podobnih ustanov. Potrebno bi namreč bilo, da bi takih domov bilo več v Ljubljani in po vseh večjih krajih, ker je potreba povsod velika.

Res je sicer, da bo v Domu sv. Frančiška in tudi v Služkinjskem domu poskrbljeno za čedno in ceneno stanovanje. Toda od samega stanovanja še ni mogoče živeti. Ako bodo stanovalke ali stanovalci imeli dovolj prihranjenega denarja — zaslužiti si v letih starosti in onemoglosti ne bodo mogli več — tedaj bo šlo dobro. Ako ne bodo imeli prihranjenega denarja ali če jim bo tekom let istega zmanjkalo bodo navezani na javno podporo in tako Domovi sv. Frančiška kakor tudi Služkinjski domovi se bodo spremenili v ubožnice. Zavest bodo sicer imeli prebivalci teh domov da stanujejo na svojem, toda obenem grenko zavest, da živijo od milodarov. Uprav to pa hoče preprečiti zavarovalni odsek III. reda s tem, da omogoči vsakemu, ki nima dovolj lastnega premoženja, ali nima pokojnine ali ne dovolj velike, da se za mal denar lahko zagotovi brezskrbna leta starosti in onemoglosti.

3. V katerem razredu naj se zavarujem?

Na to vprašanje je težko dati odgovor, ki bi veljal za vse enako. Kakor nista dva človeka enaka, tako tudi niso razmere, v katerih posameznik živi, enake pri dveh ljudeh. Zato bom navedel tu le glavne stvari, na katere se je treba pri zavarovanju ozirati.

Čim starejši je kdo, v toliko višji razred naj se zavaruje. Zakaj? Zato, ker običajno pri starem človeku prej nastopi čas onemoglosti, kakor pri mladem. Kdor po pameti presodi, da bo mogel opravljati svojo službo h večjemu še kakih deset let se mora zavarovati v višjem razredu, da bo kaj pridal dobil, mej tem ko mlajši lahko to dočakajo.

Kdor ima za stara leta izgovorjen kot, to je prosto stanovanje in misli stanovati na deželi, kjer je življenje bolj poceni, se lahko zavaruje v nižjem razredu, ker bo z manjšo pokojnino lahko izhajal. Kdor pa kota nima ali ima namen ostati na stara leta v mestu, se mora zavarovati v višjem razredu, ker je v mestih življenje dražje in je treba plačati tudi stanovanje.

Važno je tudi vprašanje pokojnine. Kdor ima dovolj visoko pokojnino, temu se pravzaprav ni treba zavarovati. Toda kdor ima majhno, je pametno če se zavaruje, da s tem dopolni pokojnino. Čim višjo pokojnino kdo ima in čim mlajši je, v tem nižjem razredu naj se zavaruje. Čim manjšo pokojnino kdo ima in čim starejši je, v tem višjem razredu naj se zavaruje.

Zelo velike važnosti za to vprašanje je tudi zdravje. Kdor je slabotnega zdravja in ni verjetno da bo dolgo mogel opravljati svoje po-

klicne dolžnosti, ta naj se zavaruje v višjem razredu, ker nima časa čakati, da mu pokojnina toliko zraste, da bo mogel od nje živeti. Kdor je pa trdnega zdravja in še mlad, naj se pač zavaruje v nižjem razredu, ker je upravičeno upanje, da bo lahko dočakal, da mu zraste pokojnina toliko, da bo mogel na stara leta od tega živeti.

Zavaruj se končno v tistem razredu, ki se ti zdi primeren v razmerju s tvojo plačo ali tvojimi dohodki. Kakor državni nastavljenec ne da vse svoje plače v penzijski sklad, ampak le en del, tako tudi ti ne smeš dati vse svoje plače za pokojnino, ampak le primeren del, ki ga lahko sedaj utрпиš brez škode.

To so samo splošni nasveti, kako naj se kdo zavaruje, vsak pa mora seveda v prvi vrsti sam pomisliti, kaj mu bolj kaže.

4. Kdaj naj se zavarujem?

Čimpreje, tembolje. Po čl. 6 se začne izplačevanje rent in pogreb-
nin po dovršenem petem letu vplačevanja. Čimpreje se kdo zavaruje, tem
preje mu poteko ta leta in s tem tudi dobi pravico do pokojnine v slučaju
onemoglosti oz. do pogrebne in po čl. 8.

In še nekaj treba pripomniti. Čim preje se kdo zavaruje, tem več
gotovosti ima — po človeško govorjeno — da bo dosegel celotno pokoj-
nino ali vsaj čim višjo. Čim dalje časa je namreč kdo zavarovan toliko
višjo pokojnino dobi v času starosti ali onemoglosti.

(Dalje prih.)

Kronika III. reda.

ST. JANŽ NA VINSKI GORI, okr. Celje; ust. 22. 9. 1918; vodi-
telj: Weiss Matej, župnik; odbor: Krajnik Vinko, Žohar Anton,
Jurko Jožef, Medved Katarina, Lesjak Antonija, Zrjav Marija, Čremoš-
nik Helena, Salcel Marija, Brecl Cecilija, Ramšak Barbara; število
članov: moških 21, ženskih 69, v novicijatu 6; naročnikov
Cvetja: 20; delujoči odseki: dobrodelni, časninarski, misijon-
ski; okoliš skupščine: 1234 duš.

SV. LENART NAD LAŠKIM, okr. Celje; ust. 11. 10. 1918; vodi-
telj: Kosi Jakob, župnik; odbor: Brečko Janez, Solič Jakob, Deželak
Franc, Brečko Marija, Šoper Marija, Kovačič Neža; število članov:
moških 36, ženskih 177; naročnikov Cvetja: 6; okoliš skup-
ščine: 1010 duš.

POLICA, okr. Ljubljana, Mar. Oznanenje; ust. 18. 3. 1918; vo-
ditelj: Bambič Josip, župnik; odbor: Škrjanc Jožef, Šeme Jera,
Vovk Frančiška, Dremelj Ana, Boh Ivana; število članov: mo-
ških 9, ženskih 74, v novicijatu 12; naročnikov Cvetja: 8; oko-
liš skupščine: 880 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Dole
pri Litiji: Šuštar Ignacij, Šuštar Ana, Jamšek Marija, Zavrl Marija,
Egger Ana, Zonta Marija, Sluga Jožef, Zupan Marija, Tavčar Lucija,
Gams Janez, Tomažič Karlina, Drnovšek Reza, Škarja Alojzija, Korinšek
Franca, Žumek Marija, Sevšek Marjeta, Sevšek Marija, Kostanjevic Ana,
Medved Marija, Peruci Marija, Zupan Rozalija, Fakin Franca, Jamšek
Katarina, Jamšek Franca, Logar Franca, Špitalar Franc, Medved Aloj-
zija, Zonta Franc, Vresk Janez, Ribič Katarina. — Kamnik: Grdin
Helena, Ovcin Ljudmila, Antonin Helena, Grkman Frančiška, Rojc He-
lena, Jan Katarina, Zalokar Marjana, Konc Marija. „ZAKAJ NJIH DELA
GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13).

Razno.

V molitev se priporočajo:

Radi pogoste bolehnosti se priporoča v molitev Julijana Cimerman. — J. P. iz Maribora se priporoča v molitev v velikih dušnih stiskah. — Dve tretjerednici se priporočata za ozdravljenje Slomškeu in sv. Jožefu.

Zahvala za molitev:

Julijana Cimerman se prisrčno zahvaljuje za veliko pomoč. presv. Jezusovemu in Marijinem, Mali Tereziki, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mariji in sv. Roku. — Sestra Marija Frančiška se zahvaljuje sv. Antonu za uslišanje prošnje v težki duševni zadevi. — Neimenovana se zahvaljuje za dobljeno zdravje sv. Jožefu in Slomškeu ter sv. Antonu za zopet najdeno denarnico.

Darovi.

Za armado sv. Križa:

Frančiška Pascoti Din 300; Nežika Žurman Din 20.

Za frančiškanske misijone:

Preč. g. Franc Hiersche, Polzela Din 60; Neimenovan Din 100; Neimenovana Din 40; Neimenovana Din 30; g. M. po P. Angeliku Din 500; Marija Tominec Din 20; Neimenovan po P. Gvidonu Din 200; Neimenovana iz Ljubljane Din 30; Neimenovana po P. Angeliku Din 133; Neimenovana za odkup paganskega dečka na ime Pavel Din 70; Neimenovana po P. Romanu Din 30.

Za kolegij sv. Antona v Rocnem:

Neimenovana za kapelico Din 100; Neimenovana po P. Angeliku Din 100; Cirila Rakovec Din 20; Marija V. iz Ljubljane Din 100; Neimenovana po P. Angeliku Din 30; Marija Varjent iz Lj. Din 30; Neimenovana po P. Romanu Din 40; Neimenovana po P. Romanu Din 30; Neimenovana J. iz Lj. Din 60; Neimenovan Din 30; Neimenovana po P. Romanu Din 500; Neimenovana po P. Romanu Din 100; Neimenovana po P. Henriku Din 20; Neimenovana po P. Romanu Din 20; Minka Kafol iz Prage Din 20; Matej Rihar, dekan, Kamnik Din 20; Ivan Jalkič Din 10; Serafina Pirc, Tržič Din 30; Neimenovana v Mariboru po P. Gabrijelu Din 100; Ilc Ivana Sazi Din 20; Zbirka v Zg. Pirničah Din 175; za devetdnevno: Pogačar Apolonija, Domžale Din 20; Marija Klunova Din 32.

Iz upravnistva.

Upravnistvo lista tudi topot opozarja cenjene naročnike, da je čake vsem priložilo. Kdor je že ponovil naročnino, naj ga ček nikar ne moti. Morda je kdo drugi v njegovem okolišu, ki bi se rad naročil na list, a mu je nerodno tistih 15 Din po nakaznici pošiljati. Temu naj ga izroči, pa bo dobro delo storil. Upravnistvu bi dalo preveč dela in list bi se preveč zakasnil, ko bi moralo pri vsakem naročniku sproti gledati na to, ali je že poravnal naročnino ali ne, da ve, komu naj priloži ček, komu ne. Toliko v pojasnilo, da ne bo kakih pritožb glede poslovanja Uprave.

Vsem dragim naročnikom in vsakemu posameznemu mnogo božičnega veselja in sladkega svetonočnega miru, ter vsestransko srečno, blagoslova polno novo leto

želi

Uredništvo in upravnistvo »Cvetja«.